

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Maria Antecka

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2022 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 24 sierpnia 2021 r.

sygn. akt I C 2315/19

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 135 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Maria Antecka

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 30 maja 2022 r.

Apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Na wstępie zaznaczenia wymaga, że sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, do którego zastosowanie mają przepisy art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c. Apelacja wywodzona w ramach tego postępowania ma charakter ograniczony i jej celem jest zbadanie zgodności wyroku ze zgromadzonym przez sąd pierwszej instancji materiałem procesowym (uchwała Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55). Nadto, zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 i 2 k.p.c., można oprzeć ją wyłącznie na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. W takim ograniczonym zakresie (wynikającym z zarzutów apelacyjnych) przeprowadzana jest kontrola instancyjna. Sąd okręgowy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, zatem uzasadnienie wyroku, zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., zawierać będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 i 2 k.p.c. nie zasługiwał na uwzględnienie. Na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. sąd rozstrzygając konkretny spór ma obowiązek dokonania wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego ustalonego w oparciu o wszystkie prawidłowo przeprowadzone dowody. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów może mieć miejsce wyłącznie wówczas, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych. Powyższe wyklucza naruszenie reguł swobodnej oceny dowodów w przypadku, gdy z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego nie może ograniczyć się zatem wyłącznie do powołania się na inny niż ustalony przez sąd stan faktyczny i wymaga wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd w przypadku konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Apelacja nie zawiera argumentacji odpowiadającej wyżej opisanemu rozumieniu przepisu art. 233 k.p.c. Zarzuty apelacji sprowadzają się w tym zakresie do forsowania własnej, korzystnej dla apelującego, oceny stanu faktycznego zmierzającej do wykazania, że powództwo w niniejszej sprawie winno zostać oddalone. Faktem jest, że pozwany zaproponował poszkodowanemu najem pojazdu za swoim pośrednictwem, a poszkodowany z tej opcji nie skorzystał. Na podstawie dowodu z zeznań świadka sąd rejonowy prawidłowo ustalił, że poszkodowany nie kontaktował się z ubezpieczycielem, wszystkie formalności z ubezpieczycielem załatwiali w jego imieniu upoważnieni przez niego przedstawiciele podmiotu T.. Najem pojazdu zastępczego został zorganizowany właśnie za pośrednictwem T.. Istotne w niniejszej sprawie jest jednak, że poszkodowany najął pojazd niższej klasy, aniżeli pojazd uszkodzony. Pojazd uszkodzony należał do segmentu K, pojazd najęty do segmentu B. Ubezpieczyciel proponował najem wg stawek 85 zł netto za najem pojazdu klasy B oraz 180 zł netto za najem pojazdu w klasie K. Tymczasem poszkodowany wynajął pojazd klasy B wg stawki 110 zł netto za dobę. Przy czym należy mieć na uwadze, że poszkodowanemu należało się wynajęcie pojazdu tej samej klasy, co uszkodzony. Zatem stawkę 110 zł netto należy uznać za rynkową i adekwatną w niniejszej sprawie, zwłaszcza w kontekście faktu, że pozwany oferował najem pojazdu segmentu K według stawki 180 zł netto. Na podstawie dowodu z opinii biegłego sąd rejonowy prawidłowo ustalił, że stawka 110 zł za dobę najmu była stawką niewygórowaną, bowiem średnia stawka za najem pojazdu zastępczego należącego do segmentu K-minivan przy uwzględnieniu warunków najmu w 2018 r. na rynku lokalnym wynosiła 210 zł netto (od 150 zł netto do 300 zł netto za dobę najmu).

Sąd rejonowy nie naruszył również art. 361 § 1 k.c. oraz art. 826 § 1 k.c., art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych UFG i PBUK w zw. z art. 354 § 2 i art. 362 k.c. Zarzuty te nie zasługiwały na uwzględnienie z analogicznych przyczyn, co zarzut naruszenia prawa procesowego postawiony w apelacji. Odszkodowanie zostało ustalone przez sąd rejonowy na odpowiednim poziomie, właśnie z uwagi na poczynione wyżej rozważania. Sąd okręgowy nie traci z pola widzenia, że na poszkodowanym ciąży zasada minimalizacji szkody oraz współpracy z ubezpieczycielem przy likwidacji szkody. Jednakże nie można tych zasad utożsamiać z obowiązkiem wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego od ubezpieczyciela. Każda sytuacja szkodowa, a skutek której powstaje konieczność najmu pojazdu zastępczego ma indywidualny charakter i swą specyfikę, każdorazowo należy badać indywidualne okoliczności sprawy. Na skutek tak przeprowadzonej analizy, sąd okręgowy doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie, mimo że poszkodowany nie najął auta zastępczego od ubezpieczyciela, nie można mu zarzucić, że naruszył zasadę obowiązku minimalizacji szkody. Jak już wyżej wspomniano, poszkodowany wynajął pojazd niższej klasy, niż pojazd uszkodzony za cenę najmu 110 zł netto za dobę. Ubezpieczyciel oferował najem pojazdu w klasie uszkodzonego za kwotę 180 zł netto za dobę najmu. W konsekwencji, mimo że poszkodowany nie wynajął pojazdu zastępczego za pośrednictwem ubezpieczyciela, zminimalizował szkodę. Gdyby przecież poszkodowany zdecydował się nająć pojazd klasy K-minivan, to ubezpieczyciel poniósłby wyższe koszty – o 70 zł więcej za każdą dobę najmu.

W oparciu o powyższe rozważania sąd II instancji oddalił apelację, działając na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie 1. wyroku.

O kosztach postępowania sąd orzekł w punkcie II wyroku i na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty procesu złożyła się kwota 135 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustalona na podstawie § 2 pkt 2 w zw. § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

Maria Antecka